

BREVICVLVS
DVORVM

nuper in publicis Comitijs
Anglicanis

ACTORVM,

Anno Christi M. DC. VI.

JACOBI Angliae Regis tertio.

LONDINI,

45.
6. 28.
69.

PRÆFATIO AD REGNI PROCERES in Anglia.

VOD vnum in hoc publico rerum incendio Romanis Catholicis obiectari viderimus, paucos proximè coniuratos, illius inuidiam criminis eo reorum numero, vel refutari vel definiri certè, & cum illis ex qui satis intelligit, quisquis intelligit aliquid in hac causa. Hanc nimurum flammatum illi nobiles amoliri volebant, in qua causa communis flagrat hodie: Sed ita volebant ut eorum ingentes spiritus admirantur multi, instituti rationem pauci admodum laudent. Denique constat hoc, si quid in terris constat, non plures in facti periculum, quam in facti consilium venire posse. Quod si unius labes hominis ad rem publicam necessario pertinere deberet: occidimus uniuersi, non stare mortales possumus, non natura consistere. Itaque multitudinis voces, & conclamations insanias iure contemnimus: Causa quam agimus quam tuemur ipsa quidem exordium habuit, idem & mundi exordium, & omnium temporum; finem profectò nec habet, nec habere potest. Catholici appellamur & sumus, ac eo vel solo nomine nostri præclarè nos hostes agnoscunt. Omnes ætates

ac sacula nomen istud, omnes nationes ac pene mortales
amplectitur: factum illud paucorum, illud in Anglia, illud
nuper, illud semel. Nos vero perpetui nominis gloriam, in-
taminatam Ecclesia maiestatem, Maiorum instituto san-
ctissime colimus: a cuius Ecclesiae primis laudibus: si qui re-
cedunt moribus, hi censores habent, & seueros antiquissima
disciplina Magistros, qui legum castimoniam tueantur ac
præstent: si qui insanè laborant, desperatione medicina re-
iecti pereunt: ita prorsus ut semper illibata sit ipsa Respublica,
innocens Magistratus, qui nec facit mala, nec patitur. Certe
non patitur quædo futura nesciuit, quando facta non probat.
Hoc vero verissimile gloriamur, non duodecim viros nos, sed
multò sapientius multoq; diuinius, Romanae sedis imperium,
sed Italiam omnem, sed Hispanias, sed Germania populos
vtriusque, sed Gallias, sed Poloniam, sed noui, id est nostri,
Orbis immensa pene per Orientem & Occidentem regna,
que iam diuino conatu nostrorum, Catholica fides illustrat.
Denique, ut dicebam, omnes sanctos omnium temporum &
seculorum calamitate nostra, rostris exilijs, nostra morte
defendimus. Hic status est questionis, hic cardo rerum. Ita-
que errores & crimina personarum sunt, causa doctrine: la-
bes paucissimorum, causa multorum, malum diei: res nostra
non definita temporibus, sed omnes eternitatis est. Ergo nos
ista communia vulnera exteris Regibus ostēamus, non quod
ferre nolimus amplissima pignora & argumenta victoriae,
sed quod ista ferendi gloria est paucorum, vera calamitas
omnium, id est, etiam vestra. Hoc tantum nomine queri ac
gemere nobis licet, tantis in motibus Christiani Orbis, tanto
periculo nostro: quod et si felices nos vestra crudelitas facit,
tamen beati hac ratione non possumus esse, sine vestra mi-
seria sempiterna. Sed decreta ipsa intueamur.

Ex PRIORE
D E C R E T O
quod inscribitur:
*Ad detegendos & reprimendos
Papistas.*

VANDO iam satis constat Romanæ Ecclesiæ sectatores, nefario Iesuitarum aliorumq; Sacerdotum consilio, Regi regnoque perniciem meditari: visum est Regiæ maiestati, regniq; Proceribus & Statibus, qui ad hoc Parliamentum conuenerunt, omnes imprimis legis tempore Elizabethæ & aliorū regum contra Papistas stabilitas, confirmare & ratas habere.

2. In particulari verò iteratò decernimus, vt præfecti locorum (iuramento imprimis quod id reuera facient, præstito) vndequaq; inquirant in Papistas omnis ordinis ac ætatis, eosque singulatim ac nominatim, etiam pueros & puellas ab anno nono, ad tribunal locumq; iudicij proximum deferant; vbi publicè testabuntur, qui vel quæ, quibus mensibus à templis absuerint.

Absentium verò **nomina** **publicis** **tabulis** **dili-**
genter **inferantur**. **Quòd** **si** **templorum** **præ-**
fecti **non** **deferant**, **toties** **decem** **florenos** **ex-**
soluent **quoties** **aliquem** **prætermittent**. **Si** **au-**
tem **locorum** **Præsides** **eos** **inferre** **tabulis** **omi-**
serint (**præter** **periurij** **reatum**) **delictum** **hoc**
viginti **florenorum** **penso** **pro** **vnoquoq;** **luent**.
Qui **verò** **alias** **delator** **primus** **accesserit** **in** **hac**
causa **viginti** **florenorum** **summa** **donabitur**, **ex**
illius **defumenda** **bonis**, **qui** **desertur**.

3. **Porrò** **statuimus** **ac** **iubemus** **vt** **publici**
vrbium **Magistratus**, **ac** **præfecti** **prouinciarum**,
authoritate **parlamentali**, **quando** **more** **confue-**
to **ad** **causas** **accesserint**, **seuerè** **animaduertat** **in**
Catholicos **vniuersè**, **eorumque** **vel** **à** **Templis**,
vel **à** **Communione** **dæfæctionem** **acriter** **perse-**
quantur. **Quos** **autem** **offenderint**, **ijs** **diem** **co-**
ram **iudice** **comparendi** **publicè** **indicant**. **Quòd**
si **ad** **iudicij** **tempus** **vocati** **non** **aderunt**, **tum** **in**
absentes **agatur** **seueritate** **legum**, **quæ** **sic** **vale-**
bunt, **ac** **si** **coram** **&** **præsentes** **essent** **iudicati**
pro **reis**.

4. **Subinde** **statuitur**, **vt** **quicunque** **sacris** **no-**
stris **interesse** **detrectabit**, **eiusque** **criminis** **reus**
ex **more** **probabitur**, **is** **in** **menes** **deinde** **singu-**
los, **florenos** **ducentos** **ad** **ærarium** **regis** **publi-**
cum **conferet**: **nisi** **magis** **Regi** **placuerit**, **par-**
tione **fundorum** **&** **redituum** **omnium** **facta**,
ex **tribus** **partibus** **sibi** **duas** **assumere**: **vt** **in** **sub-**
sequenti **articulo** **habetur**. **Si** **non** **soluerit** **ali-**
quando

quando partem quamlibet pecuniae deputata, statim Regi licebit bona mobilia omnia possidere, ac terrarum & reddituum duas partes inuadere. Sic ut tertia sola pars domino remaneat, ad se suosque sustentandos.

5. Quia verò summa ducentorum florenorum in menses (quæ mulcta ab Elizabetha in Papistas decreta fuit) copiofis hominibus leuius onus esse possit, qua vtique soluta summa, illi potenteriores adhuc reliquis facultatibus alere Sacerdotes, adeoque Romanam superstitionem possent augere: idcirco decernimus, ut repudiata illa veteri pœna, debeat deinceps Rex, diuisis terris vniuersis, quæ vlla ratione Catholicis, quolibet iure obtingant, ex tribus partibus duas inuadere.

6. Præterea statuimus, ut omnes, cuiuscunque ordinis aut conditionis in regno fuerint, non solum templa nostra frequentent, sed etiam quotannis semel saltem Cœnam Domini, ritu nostro de manu ministri suscipiant. Qui verò neglexerint, singuli in primum annum ducentorum florenorum summa taxentur: in annum verò secundum, si pergant esse contumaces, ea mulcta geminari debet: ac deinceps in singulos annos sexcentos florenos in pœnam soluant.

7. Si contigerit aliquem relabi à frequentatione templorum, qui hactenus frequentauit, statim annua sexcentorum florenorum pœna teneatur.

8. Ut verò pleniū cognoscatur, quo sint in

Regem animo subditi, volumus & ordinamus, ut omnes Episcopi, atque publici Magistratus, aut Praesides provinciarum proponere possint, ac debeant, vniuersis quomodolibet pro Papistis suspectis: ab anno decimo octauo aetatis, iuramentum infra scriptum: cum verò iurauerint nomen ac patriam subscibent, idque in tabulis publicis referetur. Qui autem iurare noluerit, in publicos (hoc est sicciorum & latronum) carceres asportetur.

9. Idem insuper vincitus in proxime futuro Iudicium tribunali publico sistetur, iterumque eidem iuramentum proponetur: quod si tunc recusabit praestare, legis periculo obstringatur illius, quæ *Premunire* vocatur; hoc est, statim amittat bona omnia mobilia, terrasque & redditus omnes, & ipse perpetuo carceri damnetur.

10. Qui verò tertia vice iuramentum de Primatu Regis in spiritualibus recusauerit, si modo Regi, ut illi proponatur, placuerit, capitis yit: & que dispendio puniatur.

FORMA IURAMENTI.

Ego A. B. verè & sincerè agnosco, profiteor, testor, ac declaro in conscientia mea, coram Deo & mundo, Sereniss. Dominum nostrum Regem IACOBVM, esse legitimum ac verum Regem huius Regni, & reliquarum sue Maiestatis ditionum, atque provinciarum: neque Romanum Pontificem vel à se, vel auctoritate Ecclesie, vel Sedis

Sedis Romana, aliaue potestate, aut authoritate, etiam
cum alijs coniunctim, posse regem deponere, aut de ipsius
Regnis vel ditionibus disponere, vel authoritatem cuicun-
que externo Principi inuadendi, vel ipsi, vel ditionibus
eius nocendi, facere; aut ullum subditorum ab imperio &
obedientia sua Maiestatis absoluere, aut facultatem cui-
quam illorum dare, arma gerendi, excitandi tumultum,
vix inferendi persona Regiae, Statut, aut regimini, vel ulli
subdito Maiestatis sua, intra praefati domini ambitum.
Item iuro ex corde, quod non obstante qualibet declaracione
sive sententia excommunicationis, vel priuationis facta,
vel concessa; facienda, vel concedenda, per Papam aut eius
successores, vel quavis authoritate ab ipso, vel ab eius Sede
deriuata, vel deriuari praetensa, contra predictum Regem,
hæredes, aut successores illius, vel quavis absolutione di-
ectorum subditorum à sua obedientia, non obstante: Ego
fidem subditi sua Maiestati, ac illius hæredibus, & suc-
cessoribus verè praestabo, iuum atque illos, pro potestate defen-
dam aduersus omnes conspirationes, & conatus quoscunque
qui in illius, vel illorum personas, coronam & dignitatem,
ratione sive pretextu eiusmodi sententia, sive declaracionis,
vel alias emergent, faciamq; pro viribus, ut coniurationes
nefarioq; conatus, illi & eius hæredibus semper aperiam,
quos cognouera contra illum & illos tentari.

Insuper iuro me animo abhorrere, detestari & abiu-
rare, uti impiam & hæreticam, damnablem hanc doctri-
nam, & propositionem: Quod Principes à Papa excom-
municati, vel iure regali priuati, possint regno vel vita ab
ullo subditorum, vel alia persona quacunque priuari;
pereq; credo, & certa conscientia teneo, quod neque Papa,

neque qui quis alius me ab hoc iuramento, vel illius villa particula absoluere possit. Quod iuramentum agnoscō mihi bona & plena auctoritate, legitimeque propositum: Et renuncio omnes indulgentias, & dispensationes in contrarium. Hac autem omnia manifeste & sincerè agnoscō, ac iuro, iuxta hæc expressa verba per me dicta, & iuxta clarum & communem sensum, & intellectum eorundem verborum, sine aequiuocatione, vel mentali effugio, vel secreta reseruatione quacunque. Ac recognitionem & agnationem hanc ex corde facio, libenter & verè, ex vera fide viri Christiani. Ita me Deus adiuvet.

Hoc præstito iuramento, nomen suum, vel (si scribere nescit) signum, subdet.

11. Præterea statuitur auctoritate præfata, ut tabulæ illæ quibus hactenus quis reperitur accusatus, quod à templis abfuerit, vim omnem & robur habeant, non obstante quocunque errore, qui in accusatione formanda, die dicendo, aliterue contigerit. Illud interim prouidentes, ut si quis resipiscat, & iuxta leges Regni, ad tempora nostra conueniat, & Cœnam nostro more suscipiat, is continuò legum beneficio ad se defendendum potietur.

12. Et quia experientia iam probamus, eos qui ad exterorum Principum bella militiamque se conferunt, Iesuitarum ac fugitiuorum congressu confilioque, & à vera religione, & à Regis iuri famulatu diuelli, statuitur auctoritate prædicta;

vt

vt quicunque huius Regni subditus, post decimum diem Iunij insequentem, Principibus exteris militare voluerit, is prius iuramentum præfatum præstabit, alioquin perduellis habeatur.

13. Insuper decernimus, vt si quis Nobilis, vel qui haec tenus Centurionis aut Locum tenentis, aut quoduis militare officium gesserit, in exterris ditionibus seruire voluerit, is vna cum duabus fideiussoribus Regi se obligabit, pro summa ad minus ducentorum florenorum, quod nullo vñquam tempore Romanæ Sedis Episcopo reconciliabitur, quam cautionem nisi proficiscens dederit, mortis reus erit; & vt certius constet qui omiserint, custodes portuum teneantur, & iuramentum prædictum, & cautionem datam in Curiæ publicæ libris notare; & qui neglexerint, toties quoties, quinquaginta florenorum summam soluent.

14. Item decernitur, vt quicunque post dictum diem Iunij decimum, extra vel intra Regnum Angliæ, vllum Regis subditum ad fidem Romanæ pertrahet, aut pertrahere conabitur, is perduellionis, & læsæ Maiestatis reus habebitur, & perduellionis penam subbit, nisi in Angliam reuersus, intra sex dies post redditum, coram Episcopo, vel duobus Questoribus, crimen confessus, duplex iuramentum præstiterit, videlicet vnum de primatu Regis in spiritualibus, & aliud contra potestatem summi Pontificis in Principes Christianos, vt suprà,

15. Item

15. Item statuitur, ut quicunque vel domi suæ famulum retinebit, conuictorem, aut peregrinum; vel extra domum quenquam aluerit, aut salaryum quodcumque pro famulatu dederit, qui per integrum mensēm à Templis abstinebit, pro singulis mensibus centum exoluet florenos.

16. Item quo facilius hęc omnia executioni mandentur, statuimus, & facultatem facimus Præsidibus Prouinciarum, atque eorum substitutis, capiendi quemcunque ob prædicta crimina iuridicē accusatum, & si opus sit, domos ipsorum, vel alias quascunque aedes, in quibus latitare possint, irrumpendi, reosque trahendi in custodiam publicam.

ACTA

ACTA EX
ALTERO DECRETO
IN EOSDEM,
cui titulus est:

*Ad præcauenda pericula quæ per Papistas
possint obtingere.*

QVIA Iesuitæ, & Sacerdotes Seminaristæ non cessant quotidie à vero Dei cultu populum abducere, & ad Romanam superstitionem quoscunque possunt Regis subditos pertrahere, ad eos citius extirpandos statuimus, ut omnis proditor Sacerdotis, aut Iesuitæ, vel eorū cui tales Sacerdotem aut Iesuitam domo exceperint, vel qui Missam audierint, donetur tertia parte omnium bonorum, quæ ad delatos quomodolibet pertinuerint; nisi tertia illa pars excesserit summam quingentorum florenorum, tunc enim illa summa quingentorū florenorum delatori dabitur.

2. Item decernitur, ut quicunque Catholicus, intra quinque milliarium ambitum ad Curiam Regis aut Principis accessisse probabitur, sine speciali licetia, mille florenorum pœna mulctetur, toties quoties offenderit, cuius summa media pars fisco Regio cedet, altera delatori dabitur pro mercede.

3. Item

3. Item decernitur, vt vniuersi Catholici, exceptis mechanicis inquiliis, ab vrbe Londino ad decem milliaria exulent, sub pœna mille florinorum soluerida, vt suprà.

4. Item statuitur, vt nemo Catholicus à domo sua, vel communii habitatione discedet vñquam, sine speciali licentia, vltra ambitum quinque milliarium sub pœna amissionis omnium bonorum mobilium, & terrarum omnium atq; reddituum.

5. Item statuitur, quod nulli Catholicis liceat, publicum magistratum gerere in republica, nec officium quodcunque militare, nec medicinam exercere, nec ius ciuile, nec municipale, sub pœna soluendi mille florenos; nec cuius vxoris est Catholicis.

6. Item statuitur, vt vxores, quæ anno proximo ante mariti obitum, templo non frequenterint, aut non communicauerint ritu nostro, duas partes ex tribus bonorum omnium sibi aduenientium ex bonis viri defuncti, amittant; nec vlla præterea bona possideant, quæ illis iure coniugum possint obtingere.

7. Item statuitur, vt omnes qui à templis nostris & sacris abstinent, pro excommunicatis habeantur, & omnes excommunicatorum pœnas subeant, hoc est, in omnibus caufis & litibus vim pati possint, repellere non possint.

8. Quicunque ministerio Sacerdotis Papistici contrahere nuptias probabuntur, & non coram ministro

ministro legibus nostris approbato, bonis priu-
buntur omnibus, quæ alterutri parti possent
iure coniugum peruenire, & si nihil viro ca-
ratione contigisset, soluet pro delicto mille
florenos.

9. Item statuitur ut qui infantem suum per
ministrum legibus nostris approbatum bapti-
zari non procurauerit intra vnum mensem ab
eiusdem nativitate mille florenos exoluet.

10. Item qui sepulturæ mandauerit aliquem,
nisi ritu Ecclesiastico nostro, teneatur fisco du-
centos florenos soluere.

11. Item statuitur ac decernitur, ut quicunque
adolescens ad partes exteriores transmittetur edu-
candus, sine Regia facultate, vel sex Consiliario-
rum, is eo facto ius omne hereditatis in Anglia,
& bonorum omnium amittat, donec ad Templa
nostra reuersus, & Cœnam Domini, & iuramen-
tum supradictū admiserit; & qui talem emiserit
ex regno, mille florenos soluet.

12. Item quicunque iam peregrinantur ex An-
gilia, sine Regia facultate, vel Procerum, nisi re-
uersi intra sex menses, illud iuramentum admis-
serint, ac se legibus Regni, & Ecclesiæ nostræ
conformauerint, ij etiam bona vniuersa & terras
proximo sanguinis (qui Romanus Catholicus
non est) cedent.

13. Item quia indignos putamus omnes Ca-
tholicos, qui liberos suos educare possunt, (mul-
to minus alienos) idcirco statuimus, ut quicunq;

Ca-

Catholici Præfecti, vel Custodes, vel tutorēs infantum puerorum fuerint testamento relictī, illis hoc munus penitus auferatur.

14. Item statuitur authoritate huius Parlamenti, vt nemini planè liceat, ex regionibus transmarinis inferre, vel mittere ullos libros Papisticos, aut Imagines, argumenta vel signa quæcunque Romanæ fidei, vt *Missalia*, *Breviaria*, *Manualia*, *Officia B. Virginis*, *Rosaria*, *Catechismos*, aut *Legenda sanctorum* ullius temporis, vlla lingua. Qui fecit, is in singulos libros florenorum decem summam exsoluet: licebitque ad hoc ipsum investigandum, vniuersis in ullo officio constitutis, in Catholicorum domos irrumpere, quoties & quādo voluerint. Quod si Superaltaria, Pixides, Picturas, aliasūe res ad Papisticam religionem spectantes inuenerint, corruptantur; si statuas Christi pendentis in Cruce reperient, ex auro vel argento confectas, omnem huiusmodi imaginem ita igne abolebunt, vt pro imagine Crucifixi agnolci non possit.

15. Denique statuitur, vt à Catholicis vniuersis omnis apparatus militiæ, vt armorum instrumenta tollantur, quæ tamen belli subsidia, & instrumenta ipsi Catholici cogentur emere, & Provinciæ Præsidibus tradere conservanda, eaq; suis sumptibus perpetuò restaurare tenebuntur, vt parati sint Regi Regnoque seruire, quoties tempora flagitabunt.

VIVAT REX

COMMENTARIUS
BREVIS IN ACTA,

SEV

Anglicanæ tragediæ
ARGUMENTVM.

HÆc igitur sunt decreta Comitiorum Regni. Quorum ergo decreta sunt? nimurum eorum qui nationibus exteris hodie volūt imponere, nihil in Catholicos homines religionis causa statui, nihil decerni suppliciorum pro fide Romana. An sacerdotij, an Altaris, an Missæ, an Iesuitæ, an Seminarij, an Collegij, an Romani Pontificis, an Romanæ Sedis, an Catholicæ Fidei, an Ecclesiastici Iuris, an Ecclesiæ Capitis, an Imaginū, an Temporum, toties repetita nomina causam fidei non ostentant? Aut hæc deinceps omnia religionis argumenta non erunt, quæ sola tamen hactenus Ecclesiæ fuerunt indicia? An non his mērē nominibus clare constituta supplicia iam legi-
Hæc non
minā
repe-
tuntur
in pagi-
nus ali-
quo
septua-
gītēs
pra du-
centies.
stis: Ergo nouis auctoribus antiqua theatra iam vacent: Orestes & illa monstrafuriarum dabimus, illustre spectaculum. Europe, & hoc dabimus in tragædia nouim. Negauit Aristoteles furiosos homines sibi contradicere ipsis posse. Probabimus igitur argumento, cuius

B.

ytramq;

vt ratiq; parte extorquebimus facile illis ipsis
qui & affirmant & negant eadem, idq; palam
& in publica luce terrarum. Quid enim appell-
lem aliud acta Principū & Principum literas.

Ergo Regum Legatis imponūt Reguli no-
stri, se ob Romanam fidem nihil poenarū de-
cernere. Quinam hoc? Opinor, illi qui iam
septuagies supra ducenties hoc inclamant, in
actis autoritate Regia diuulgatis, interitum
& calamitatem yltimam & carceres publicos
& mortem Sacerdotibus atque Catholicis, &
quidē ista supplicia merē (quod patet) ob Ca-
tholici nomen ingeminant. Acta iam videtis.
Scripta loquuntur vniuersa, conceptū Roma-
næ fidei pertinax odium, religionis infamiam,
cladem Catholicorum, & tamen negat se cau-
sam Catholicam impugnare. Non illi planè
delirant: quinetiam multos illorū hac in causa
si minus scelere, at certè mendacio liberabo.
Quid agunt hostes nostri? nam & vidimus, &
planè persensimus: non auditione, non fama
nitimur.

Nobilibus persuaserūt nuper, vt vi magna
pecunia, cum egente aliquo Nepote cōpone-
rēt qui gratia apud Regem, eos à cōmuni mo-
lestia & Quæstorum latrocinij auro redime-
rēt. Fecerunt aliquot: quandoque impensis in
id negotij florenorum 5000. quandoq; sum-
ma non multo minori. Hæc ergo pecunia li-
berat Dominos? Nihil minus. Euanuit: Egent
iterum:

iterum: interim habuerunt: causa nouæ pecuniæ aut inuenitur aut fingitur. Ergo mihi certè persuadent se non fidei causam, sed pecuniariam cogitare. *Ista paucorum.*

Genus hominum vniuersè videamus. Inquisitores publicos dico. Et quoniam grauiora decreta iam vidimus, recordatione præteriti temporis futura imò verò præsentia, & iam nostra spectemus. Minus authoritatis habuerunt à Regno Elizabethæ temporibus, & tamen (sancte Deus) qui fuerunt & quales?

Non tam eliguntur isti Quæstores ac Satellites, quām se offerunt ac irrumpunt in numerum Lictorum. Aduolat in Catholicorum, præsertim Nobilium ac diuitum ædes armati media nocte: Circumsident aliqui: alij fores & omnia claustra, quin etiam muros, effringunt. Sacerdos quæritur. Regis nomen latè circumsonat. Ergo Sacerdos aut Iesuita quæritur. Quid tum? conuulsis vndique valuis & reclusis penetralibus vnde quaque ferociunt, interim in gemitu fœminarum & puerorum infantium eiulatu, lenones armati fulgore gladiorum vniuersa perstringunt, & minis. Tum verò, domesticis illa barbara vastitate perterritis, cistas iuadunt, tenent, auferunt. Scipi sunt aurei? Calices fiunt & captiui statim hoc nomine. Gémas & monilia fœminarū, Agnos Dei & Papæ Bullas exclamant esse. Eripiunt igitur. Aurea sèpè & argentea cochlearia vo-

E 2 carunt

carunt instrumenta Missarum. Quasi in sacrificio nostro (Caluinistarum in Gallijs more) Cœnam Domini ouis & offis celebrare nos *Confuse* putent. Sed non putant, neq; sibi credunt ipsi *Atkin-* quæ dicunt. Aurum quærunt, de Missa non *tonum* tantopere quærunt.

Si reli-
quos
vestrū. An obscurum est aurum ab ipsis quæri, non causam fidei? Quando nihil vulgarius celebratur in Anglia quam illorum in exiguae arcas irruptio: dum inquirunt viros, ybi nec infantuli contineri possent: dum Sacerdotes, captos & confitentes hoc ipsum, auro commutant: dum obuios tamen oblata pecunia prætermitunt: dum satis constat Quæstores istos gemere, si contingat Nobilem à fide nostra deficere & profiteri alienā, quia spem prædæ amplissimam & rapinæ sibi tolli non dubitant.

Cum de lege quæritur ea, quæ duæ bonorū partes à Catholicō auferuntur, quid oro communius quam attollere & augere pretia estimationemque fundorum: ut aucto per scelus & excrescente censu, plus à calamitotis hominibus extorqueret quotannis possint.

Qui sua delapidant iam oppressi & egentes & vagi, quasi ad portū in Catholicorum bona confugiunt. Viam ad hoc muneres muniunt precibus, auctoritate publica armantur, exesi & aris alieni grauitate depresso homunciones, emergere sē ex illis angustijs hac ratione conantur & sperant. Illustria sunt exempla quorundam

cri-
ore)
nos
ipſi
non
non
bra-
cas
an-
tos
nt:
nit-
ge-
efi-
m-
t.
rū
m-
ti-
lus
nī-
tes
na
nt
efi
o-
ne
pla
nī-

quorundam quos ego scio Reginæ temporibus impetrasse Catholicorū amplissima prædia, qui tamen helluones, nec ita multo pōst, ipſi exhausti diuino iudicio decoxerunt, infames domi, turpes posteris, non magis iniusta spolia deportarunt ad inferos, quam horum temporum primus author Octauus Henricus, qui post illata suis ærarijs religiosa templa & monumenta Diuorum, miser & egens, & quemadmodum ipſe Iuculenter ostendit, celum terrasque desperans interiit.

In prouincia Lancastrenſi Eques erat Catholicus S. I. S. huius bona iam vendicabat nobilis ille Sicarius *Vvorſleius*, idque Reginæ imperio & donatione firmatum habebat: audiuit hoc Eques & miser exclamat: Egōne hoc pati possum, vt eundem & hostem meum & heredem habeam? genuum tenus (inquit) potius (hæc erant verba miserrimi ſenis) ad ſumma, inquit, genua potius per inferos ambulabo, quam vt ſpectem in terris hoc dedecus. Hoc facto exanimatus, & fractus ille quæſitor, cùm ſe falli videret, vagus & timens ob magnitudinem æris alieni, poſtremō qui aliena rapuerat, ſuis eiectus omnibus, miserrimè est extinctus. Ex quo iudicabit Europa; quo animo persequantur Hæretici, & quid ſpectent. Ire ſe fatebatur ad inferos, quando venit ad vos: Venientem ergo certissimè ad inferos acceptastis. An ſalui poſſunt eſſe qui

esse nolunt? aut non ad Inferos ire, qui se ad Inferos ire non dubitant? Hæc est vera religio Anglicanæ Synagogæ.

Auri cupiditate ducuntur isti Quæstores. Argumentum vis? Dolent intolerabiliter, si à fide deficiat ipsi Catholici. Corpora querunt sola, non animas Angliæ Ministelliones. Argumentum vis; Admittant & laudant inuitos & reluctantes, & qui se ad Inferos profiscisci tentantur, quoties Tempa frequentant, Hæc vetera. Audi porrò.

Quis verò proximū in hoc genere facinus
An. D. non audiuīt his mensibus? Rem vulgabo non
1606. nomina. Possem equidem. Lex est.

Qui Catholicus abstinebit à nostris templis bonorum omnium duas partes è tribus Regi cedat. Catholicus erat in Cantio bene copiosus & nobilis Eques: huius patrimonium Scotus aliquis inuadebat, illo iure quod lege constat à Rege donatus. Instat ac flagitat: nobilis circumuentus angustijs legum vtrumque: consilij tempus, & locum tempori petit: quin argenti parati 15. millia florenorum in pacem offert ac pacti fœdus. Negat ille se de Regio iure quicquam posse remittere, negat veile. Ergo animo perturbatus & tanta, ut videbatur, calamitatis impatiens Nobilis: Recusasti, inquit, millia 15. Vacuus abi: ego me templis offero potius, & impuræ Synagogæ vestræ, quam ut familiam egestate perdā & posteros.

Tum

Tum attollitus repentinus responso, importunus flagitator iracundię plenus, & insani doloris, Londinum rediens pudenda querimonia curiam impleuit, quod tam expedita bona tam facile perdidisset.

Quid extorsio temporis illa barbara? Lex est: Catholicus 200. florenos in singulos menses pendat. Ergo annum in 13. menses extendunt, & in calamitates alienos ingeniosi Magistri, quod facinus die non possunt ac Sole, aut etiam Lunæ revolutionibus, id importunè componunt. Itaque eam pecuniam ter quotannis supra decies flagitant. An est igitur satis? Oceanum crede satiari posse: non illos posse. Viri nobiles tantum soluunt, & ea qua *Idixi* lege soluunt. Interim à liberorum conspicu diuulsi, inter prædonum cateruas in carcere publicos asportantur, ut se ingenti pecunia redimant, iterum concludendi carceribus, quoties noua libido auri succreuerit.

Ergo nefarias leges exequuntur sceleratius multo quam faciunt. Sed iam satis est ingens. dicasse fontes & capita. Ego vos commendatos deinceps tradam memoriae Posterorum, inustos maculis veri dedecoris, nobilitatos infamia scelerum sempiterna, quam noua barbaries & quam inaudita vestrorum hominum partim stultitia partim libido auri & sanguinis promerentur.

F I N I S.